

Pekka Humalan haastattelu

Jututti ja kirjoitti 2/2010 Antero Jämsä

Pursiseuran varsinainen monitoimimies Pekka Humala huolehti seuran kiinteistöistä varakommodorina vuodesta 2004 vuoteen 2010. Nyt rivijäseneksi siirryttyään mies toimii mm. Maljalahden Purjehdusklubi ry:n ensimmäisenä puheenjohtajana. Tämmöistä tietoa hänestä kertyi haastattelussa seuramme perinnetoimikunnan arkistoon:

Syntynyt 5.1.1947 Savonlinnassa, suunnitteluinsinööri

Toimintaa KuoPSissa (Sluuppi-kirjan ym. tietojen mukaan):

- 2. varakommodori 2004-2010, erillisprojektit 1997-2003
- MM 99-projekti 1999-2000 (josta mm. Sluuppi-kirjassa ss. 89-90 sekä Jorma Päivisen kertomuksessa)
- Kilpailujaosto 1995-1996
- Koulutuspäällikkö 1976
- Purjehduskoulu Skuutin opettaja
- SPL:n Pohjois-Savon piirin puheenjohtaja kymmenkunta vuotta
- Pursiseuran Leningradin eskaaderin (Sluuppi ss. 135-136) vetovastuu 1989
- Huomionosoituksia: kunniakippari 2008, tukikippari

Näin Pekka Humala kertoi:

Humalan veneilyharrastus alkoi kotikaupungissa Savonlinnassa 60-luvulla. Saimaan sisäisissä purjehduskisoissa tutuiksi tulivat myös monet kuopiolaiset purjehtijat kuten mm. Hämäläisen veljekset Hätsi (Jorma), Ramppa (Raimo), Jossu (Jouko) ja Matti, Elorannan veljekset Kimmo ja Mikko sekä Erholan pojat. Lightningillä purjehtinut kuopiolainen Uolevi Korhonen, sittemmin Humalan appi, tuli tutuksi jo tässä vaiheessa hänkin.

Muutettuaan Kuopioon opiskelemaan 1969 Humala jatkoi purjehdusharrastustaan täällä. Kuopion Pursiseuraan hän liittyi 1976 ja tuli valituksi seuran hallitukseen heti. Silloinen kommodori Kalevi Kojonkoski olisi halunnut Humalan varakommodoriksi yksin tein. Kun Purjehduskoulu Skuutti aloitti, Humala osallistui sen toimintaan opettajana. SPL:n piirin toiminnasta hän mainitsee kilpapurjehtijoiden ja kisajärjestäjien koulutuksen.

Humala oli innokas kilpapurjehtija. Hänelle tulivat tutuiksi Windmillit, Viklat, Ok-jollat, Lightningit ja Flipperit. Kisoja pidettiin ympäri Saimaata. Kisamatkat olivat elämyksiä. Pienet veneet vietiin letkana hinaten tukialusten perässä. Humala muistelee, että letkassa saattoi olla toistakymmentäkin venettä. Tukialuksina olivat ainakin Warvitar ja Koskelo. Kilpailumatkat suuntautuivat aina Joensuuhun ja Lappeenrantaan saakka. Ne kestivät useita päiviä ja olivat samalla lomaviettoa, johon kilpailijoiden ja huoltojoukkojen lisäksi osallistuivat perheet ja muut läheiset. Yöpymiset tapahtuivat laivalaiturien kyljissä ja missä milloinkin. Savonlinnassa paikkoja olivat Ilokivi ja Kasinonsaaret. Rannalle pystytettiin teltat.

Alkuvuosina Saimaalla ei vielä ollut yhtäkään matkavenettä. Joe 17 ja Tyvex tuntuivat suurilta veneiltä. Joskus 70-luvun alulla tulivat Kuopioon ensimmäiset ehkä puolenkymmentä Rock 20 -venettä, joissa oli jopa moottorit ja lämmityslaitteita.

Seuraaviksi tulivat H-veneet, joiden kausi jatkuu yhä. Ne olivat suosittuja etenkin 70-luvulla.

Samoihin aikoihin edellä kerrottujen kanssa tapahtuivat tukikohtien hankinnat ja rakentamiset. Niihin tarvittiin aikaa, työtä ja rahaa. Kallavesj' -näyttelyt ja -messut ovat olleet merkittävä tulonlähde. Humala muistelee, että Raimo Hämäläinen lienee ainoa alusta saakka joka vuosi mukana ollut talkoolainen.

Kaikkiaan pursiseurassa on hyvässä porukassa ollut vahva yhdessä tekemisen meininki. Kiinteistöt ovat olleet Humalan suurin työllistäjä. (Tästä aiheesta on Sluuppi kirjassa. -aj.) Ne on saatu nyt kuntoon viime kymmenen vuoden aikana. Humalan ammatista on ollut iso apu pursiseuralle.

Rakennushankkeiden vetäminen on vaatinut teknisen osaamisen lisäksi kykyä aktivoida talkooväkeä. Nyt varakommodorin tehtävästä vetäytyttyään mies katsoo tyytyväisenä taakseen: tuntuu hyvältä jättää seuraajille. Humala myöntää, että kiinteistöt tuntuvat "seuran kautta omilta". Rakennusten lisäksi kaikki sanottu pätee mm. laitureihin. Seuran jäsenmaksua hän ei pidä kalliina suhteessa palveluihin.

Omasta purjehdusharrastuksestaan Humala muistelee erityisesti Neuvostoliittoon suuntautuneita matkoja. Hän oli mukana Laatokan Maljan Regatassa (Sluuppi s. 88). H-veneet vietiin Venäjälle trailerilla. Kalevi Kojonkoski purjehti Avancensa Nevaa pitkin. Humala oli mukana Kojonkosken veneessä. Laatokka jäi mieleen erikoisena vetenä: iso vesi, jolla tuulessa aalto oli korkea ja jyrkkä. Luonnonrauhan rikkoivat vain sota-alukset yöllä. Regattaan osallistui veneitä eri puolilta Neuvostoliittoa.

Leningradin eskaaderia muistellessaan Humala harmittelee, että yhteistyö leningradilaisen pursiseuran kanssa pääsi hiipumaan. Pursiseura myötävaikutti eskaaderiin. Leningradilaiset kävivät Kuopiossa hekin omalla aluksellaan.

Humalan ja muiden valikoitujen veneilijöiden erityinen harrastus muun veneilyseuratoiminnan rinnalla on ollut Maljalahden Purjehdusklubi, jonka puheenjohtaja Humala tätä kirjoitettaessa on.

Jorma Hämäläinen ja Martti Melarto keksivät 70-luvun alussa kehittää Kirschberg-liköörin ympärille veneilijöiden herraseuran. Jäsenmääräksi päätettiin 24 eli olutkorin sisältö. Tästä on tingitty sen verran, että nyt jäseniä on 27; pysyyhän korin päällä kolme ylimääräistä pulloa. Tulijoita olisi enemmänkin.

Klubin tunnusmerkkejä ovat mm. lippikset ja viirit, jotka on jokaisella jäsenellä. Toiminta on mukavaa yhdessäoloa perheineen. Klubi vaalii hyvää merimieshenkeä, johon kuuluu, että "keljuilu on kielletty". Toimintaa ovat mm. pikkujoulut. Kokoontumisissa jäsenet pitävät esitelmiä esim. purjehdusmatkoistaan. Klubi oli pitkään epävirallinen, ei siis rekisteröity yhdistys. Näin haluttiin välttää turhilta muodollisuuksilta. Tänä vuonna klubi rekisteröityi. Humala on klubin kolmas puheenjohtaja, mutta Maljalahden Purjehdusklubi ry:n ensimmäinen.